

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11CoE/82/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215214168
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4215214168.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS s.r.o., Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 45 869 464, zastúpeného JUDr. Veronikou Kubrikovou, PhD., advokátkou, Martinčekova 13, Bratislava, proti povinnej: U. Q., nar. XX. XX. XXXX, A. XXXX, A., o vymoženie sumy 6.878,61 eur s príslušenstvom a trov exekúcie, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 14Er/1216/2015 a u súdneho exekútora JUDr. Ing. Jána Gaspera, PhD., Kálmána Mikszatha 268, Rimavská Sobota pod sp. zn. Ex 7401/2015, o odvolaní oprávneného zo dňa 23. 11. 2015 proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 2. novembra 2015 č. k. 14Er/1216/2015-30, takto

rozhodol:

Odvolačí súd uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Ing. Jána Gaspera, PhD. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 16. 07. 2015. Svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovení § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, ustanovení § 45 ods. 1, 2, 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. 12. 2014, ustanovení § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 3, 4, § 54 ods. 1, § 879j zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a článkami Smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Uviedol, že v predmetnej veci je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný dňa 28. 02. 2014 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s. pod sp. zn. PC-A/0413/0376.

Súd prvého stupňa poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13. 10. 2011 a č. k. 6Cdo/143/2011 zo dňa 18. 01. 2012, v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí ako exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. 10. 2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011).

Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce

žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

Za týmto účelom súd prvého stupňa preskúmal zmluvu o úvere zo dňa 23. 04. 2008 (veriteľom bola pôvodne Poštová banka, a.s.), ktorou poskytol povinnému úver vo výške 7.468,63 €, ktorý sa povinný zaviazal zaplatiť oprávnenému v 120 mesačných splátkach po 102,40 €. Podľa bodu 4.11 zmluvy o úvere : " Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú zo ZoU, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo VOP." Súd prvého stupňa preskúmal aj predložené Všeobecné obchodné podmienky, kde v bode 10. Riešenie sporov a rozhodcovská doložka je obsiahnutá rozhodcovská doložka.

Pri právnom posudzovaní predmetného vzťahu, t. j. či neexistuje rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, súd prvého stupňa vychádzal jednak z vnútroštátnych právnych noriem, jednak z noriem európskeho práva. Podotkol, že smernicu rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá bola do slovenského právneho poriadku implementovaná dňom 01. 04. 2004 zákonom č. 150/2004 Z. z. zo dňa 02. 03. 2004, ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky zákonník, je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcim režim spotrebiteľských zmlúv. Toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27. 06. 2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98, O. G. E. S. proti R. M. Q. U. S. E. S. proti J. M. S. A. P., J. L. C. B., M. B. a E. V. F., v ktorom sa konštatuje, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky na ochranu spotrebiteľa voči neprijateľným zmluvným podmienkam. Smernicu je potrebné aplikovať tiež vtedy, keď bola zmluva spísaná vopred a povinný (ako spotrebiteľ) nemohol mať žiadny vplyv alebo dosah na obsah jednotlivých ustanovení zmluvy.

Podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských v zmysle Občianskeho zákonníka je skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ, pričom ich charakteristickým znakom je to, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, za podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ bez možnosti spotrebiteľa tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Tieto zmluvy sú spravidla vopred pripravené na formulároch a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu týchto zmlúv alebo ich zmeny.

Súd prvého stupňa mal z predložených dokladov za preukázané, že súčasťou zmluvy o úvere boli všeobecné obchodné podmienky, ktoré povinný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Podľa predmetnej zmluvy sa veriteľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, zaviazal poskytnúť dlžníkovi (povinnému), ktorý nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, úver. Na základe vyššie uvedeného teda súd posúdil predloženú zmluvu ako spotrebiteľskú zmluvu. Nakoľko v danej veci nebolo preukázané, že dlžník - povinný, je podnikateľským subjektom, je možné vzhľadom na všetky zákonné kritériá považovať aj daný zmluvný vzťah medzi dodávateľom - oprávneným a spotrebiteľom - povinným za spotrebiteľský vzťah v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a následne ho potom aj podriaďiť právnomu režimu tejto normy upravujúcej problematiku spotrebiteľských zmlúv a spotrebiteľských vzťahov.

Súd prvého stupňa bol toho názoru, že v danom prípade nie je možné formuláciu rozhodcovskej doložky považovať za platnú rozhodcovskú zmluvu alebo platnú rozhodcovskú doložku. Takto formulovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým úverovým podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Takto formulovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a preto je v zmysle občianskeho zákonníka neplatná. Zároveň súd poukázal na skutočnosť, že nešlo o individuálne dojednanie tejto doložky, na ktoré by povinný, teda spotrebiteľ, bol zvlášť upozornený, ktoré by bolo s povinným zvlášť dojednané, on by bol s týmto ustanovením zmluvy súhlasil a prejavil by svoj súhlas podpisom. Podpis na úverovej zmluve nemožno považovať zároveň aj za prejav súhlasu s rozhodcovskou doložkou, na jej platnosť je nevyhnutné jej individuálne dojednanie a individuálny prejav vôle účastníkov zmluvného vzťahu podpisom, ktorý v tomto prípade nebol dodržaný. Povinný sa tak bez vlastnej vôle a možnosti pričinenia vzdal vopred svojich práv, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tým, že takto formulovaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. Záver má oporu z hľadiska historického výkladu aj v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je neprijateľná zmluvná podmienka, ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby riešil spory s dodávateľom výlučne v rozhodcovskom konaní. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe rozhodcovskej doložky, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

Súlalom exekučného titulu so zákonom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj to, či je na jeho základe možné exekúciu vykonať, či tu nie sú také zákonné ustanovenia, ktoré by bránili vykonaniu exekúcie na základe tohto exekučného titulu. Takýmto ustanovením je ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňuje exekučnému súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v tomto ustanovení, a to sčasti aj bez návrhu. Ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní má nielen vo vzťahu k exekučným titulom predstavovaným rozhodcovskými rozsudkami, ale aj vo vzťahu k ustanoveniam Exekučného poriadku povahu špeciálnej úpravy, na základe ktorej možno rozhodcovskému rozsudku za splnenia pre to zákonom ustanovených podmienok odoprieť vykonateľnosť i bez toho, aby došlo k formálnemu odstráneniu takéhoto rozhodnutia. Na to, aby mohla byť vykonaná exekúcia na základe rozhodcovského rozsudku, nesmie byť vydaný v rozhodcovskom konaní, ktoré by trpelo vadou uvedenou v ustanovení § 40 písm. a/ alebo b/ zákona č. 244/2002 Z. z. a nesmie zaväzovať na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Keď rozhodcovský rozsudok odporuje týmto zákonným ustanoveniam, nestráca síce svoju platnosť exekučného titulu, tieto jeho nedostatky však predstavujú hmotnoprávnu prekážku vykonania exekúcie na jeho základe. Z vyššie uvedeného plynie, že súlad rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu s § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. je hmotnoprávnym predpokladom vykonania exekúcie.

Ak v určitej veci nedošlo k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a vydať rozhodcovský rozsudok. Takto vydaný rozsudok nie je vykonateľný a nemôže byť ani exekučným titulom, pretože nie je spôsobilý byť podkladom na nútený výkon rozhodnutia. Pri preskúmaní toho, či je predložené rozhodnutie vykonateľným exekučným titulom, sa súd zameral najmä na zistenie, či bol predložený rozsudok vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie vykonateľné po formálnej a materiálnej stránke. S poukazom na uvedené skutočnosti súd zistil, že rozhodnutie predložené v tomto exekučnom konaní ako exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodovať. Vzhľadom na to je možné vychádzať z toho, že ak neexistuje rozhodcovský rozsudok, ktorý je spôsobilý byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a preto súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený prostredníctvom právnej zástupkyne v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, a má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Tvrdil, že mu súd prvého stupňa ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom, nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, pričom nedostatočne zistil skutkový stav a prekročil zákonné limity pre skúmanie žiadosti o vydanie poverenia, a to skúmaním iných listín ako pripúšťa výslovné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. S poukazom na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku uviedol, že exekučný súd nemá zákonné oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku. Inak povedané, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo ako súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve len ako tzv. exekučný súd. Z povahy veci teda nie je možné priznať exekučnému súdu väčší rozsah vecnej preskúmvacej pôsobnosti, než akou v prospech uvedenej interpretácie nesvedčia len jazykové, logické a systematické dôvody, ale aj premenné historického výkladu. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 06. 2009 sp. zn. 4Cdo 159/2009 a nález Ústavného súdu pod sp. zn. II. ÚS 499/2012. Mal za to, že exekučný súd je oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul len v zákonom určených medziach. O platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Teda je tu prekážka "res iudicata" a uvedeným konaním dochádza k porušeniu článku 2 ods. 2 Ústavy SR, nakoľko súd svojím konaním išiel nad rámec zákona. Nie je možné, aby súdy ignorovali vôľu zákonodarcu, ktorú jasne vyjadril pri konštruovaní vzťahu medzi súdnym a rozhodcovským konaním. Zdôraznil, že oprávnený ako právny nástupca Poštovej banky, a.s. postupoval v súlade s ust. § 93 b/ zákona o bankách a dal možnosť klientovi návrh rozhodcovskej zmluvy odmietnuť. Poukázal i na nesprávne aplikovanie ustanovení Občianskeho zákonníka a ust. § 153 ods. 1 OSP a odlišný postup iných súdov v tejto oblasti. Konštruovaním nového skutkového stavu bez účasti oprávneného a odňatím možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a skutkovému stavu, súd prvého stupňa zistil skutkový stav, ktorý neobstojí, odňal oprávnenému ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom a vec nesprávne právne posúdil. Zároveň tak neprímerane zvýhodnil povinného a porušil princíp rovnosti účastníkov konania, keďže bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek právny úkon, nezákonne ho zvýhodnil len na základe jeho postavenia. Exekučný súd nahradil pasivitu povinného bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek úkon. Súdy tak motivujú účastníkov právnych vzťahov k pasivite. Všetko uvedené oprávnený konštatoval s poukazom na rozsiahlu judikatúru súdov a Ústavného súdu SR v tejto oblasti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť tak, že súd žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovie, alternatívne, súd napadnuté uznesenie zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací prejednal vec v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné, preto rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 2 OSP potvrdil, pričom takto rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že predmetné exekučné konanie sa začalo dňa 30. 03. 2015, kedy bol súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. Jánovi Gasperovi doručený návrh oprávneného zo dňa 30. 03. 2015 na vykonanie exekúcie, v ktorom oprávnený žiadal o vymoženie sumy 6.878,61 eur s príslušenstvom a trov exekúcie. Ako exekučný titul predložil rozhodcovský rozsudok vydaný dňa 28. 02. 2014 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s. pod sp. zn. PC-A/0413/0376, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31. 03. 2014 a vykonateľnosť dňa 21. 04. 2014. Následne súdny exekútor JUDr. Ing. Ján Gasper, PhD. podaním zo dňa 16. 07. 2015 požiadal príslušný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe vyššie označeného exekučného titulu. Dňa 02. 11. 2015 súd prvého stupňa, obsadený vyšším súdnym úradníkom, vydal napadnuté uznesenie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Ing. Jána Gaspera, PhD. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 16. 07. 2015 z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto uznesenia.

Podľa § 243d ods. 1, 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 01. 2015, exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

Na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky ako zmluvnej podmienky a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby tieto dôvody opakoval.

Exekučný súd je oprávnený a povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené podmienky na vedenie exekučného konania. Jednou z týchto podmienok je relevantný exekučný titul, bez existencie ktorého nemožno exekúciu vykonať. V predmetnej veci je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný dňa 28. 02. 2014 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s. pod sp. zn. PC-A/0413/0376, o vydanie ktorého požiadala spoločnosť PRO CIVITAS, s.r.o. (v exekučnom konaní oprávnený), na základe zmluvy o úvere pôžička na bývanie zo dňa 23. 04. 2008, v zmysle ktorej bol dlžníčkou (v exekučnom konaní povinnej) poskytnutý úver v sume 7.468,63 eur (225.000,- Sk), ktorý sa dlžníčka zaviazala vrátiť veriteľovi v 120 mesačných splátkach po 102,40 eur (3.085,- Sk) s výškou úrokovej sadzby 10,9% p. a.. Súčasťou zmluvy o úvere pôžička na bývanie je rozhodcovská doložka v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú zo ZoÚ vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo VOP.“ Súčasťou zmluvy o úvere pôžička na bývanie sú i obchodné podmienky pre úver - pôžička na bývanie, v ktorých v článku 15 - Prechodné a záverečné ustanovenia, bode 15.3 je obsiahnutá rozhodcovská doložka v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo Zmluvy, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody sa uplatní na riešenie sporov rozhodcovská doložka uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach, na základe ktorej dochádza k mimosúdnejmu riešeniu týchto sporov.“ Ďalšou súčasťou zmluvy o úvere sú aj všeobecné obchodné podmienky, v ktorých je v článku 10.2 Riešenie sporov obsiahnutá rozhodcovská doložka v znení: „Banka a Klient sa budú snažiť o urovanie všetkých sporov, ktoré vzniknú z Bankových obchodov rokovaním vedeným v dobrom úmysle a v snahe vyhnúť sa súdnejmu riešeniu sporov. Banka a klient sa dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní Služieb, bankových produktov a/alebo vykonávaní Bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej Zmluvy, a to v nasledovnom znení:

a/ pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania;

b/ pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania alebo všeobecného súdu."

V súvislosti s rozhodcovskou doložkou a na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd uvádza i s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR z 24. 02. 2011, č. k. IV. ÚS 55/2011-19, že rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť legitimitu exekučného titulu nebola v predmetnej veci spotrebiteľom osobitne vyjednaná, ale vyplýva zo zmluvy o úvere pôžička na bývanie, obchodných podmienok pre úver - pôžička na bývanie a všeobecných obchodných podmienok štandardnej

formulárovej spotrebiteľskej zmluvy o úvere pôžička na bývanie zo dňa 23. 04. 2008 a tento právny vzťah teória i prax považujú za nerovnovážny. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. S poukazom na uvedené potom treba považovať rozhodcovskú doložku uvedenú v zmluve o úvere pôžička na bývanie, obchodných podmienkach pre úver - pôžička na bývanie a všeobecných obchodných podmienkach štandardnej formulárovej spotrebiteľskej zmluvy o úvere pôžička na bývanie zo dňa 23. 04. 2008 bez ohľadu na jej formu a znenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti ho v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná rozhodcovská doložka ako neprijateľná zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky potom odporuje dobrým mravom. Plnenie z neprijateľnej podmienky je plnením právom nedovoleným a štát musí bezvýhradne odmietnuť ochranu takýmto plneniam.

V predmetnej veci odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že nie každá zmluvná podmienka vyvoláva nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa a je neprijateľná. Pokiaľ je však zmluvná podmienka v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa, nemali by byť pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Ak by takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka, v takom prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Takýto výkon práv podľa predmetnej rozhodcovskej doložky je v rozpore s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a nemôže požívať súdnu ochranu.

S takýmto záverom korešponduje i ust. § 35 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, ktoré účinky rozhodcovského rozsudku obmedzuje len na účastníkov, z čoho vyplýva, že nebolo zámerom zákonodarcu bezvýhradne viazať všetky štátne orgány účinkami rozhodcovského rozsudku, pretože rozhodcovský súd je súkromnoprávny orgán a rozhodcovské konanie je súkromnoprávnym konaním.

S poukazom na uvedené zistenia je potom potrebné konštatovať, že predložený exekučný titul je materiálne nevykonateľný, nakoľko rozhodcovská doložka uvedená v zmluve o úvere pôžička na bývanie, obchodných podmienkach pre úver - pôžička na bývanie a všeobecných obchodných podmienkach štandardnej formulárovej spotrebiteľskej zmluvy o úvere pôžička na bývanie zo dňa 23. 04. 2008 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, pričom absencia tejto vlastnosti spôsobuje v predmetnej veci neodstrániteľnú prekážku brániacu vo vykonávaní exekúcie. Na závere o neplatnosti predmetnej rozhodcovskej doložky nemení nič ani námietka odvolateľa, že predložením rozhodcovskej zmluvy si plnil len svoju povinnosť, vyplývajúcu mu z ust. § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, za čo ho nemožno v predmetnom exekučnom konaní sankcionovať. Exekučný súd vyššie uvedené nedostatky zistil už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto správne postupoval podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov a žiadosť súdneho exekútora zamietol. Týmto postupom exekučný súd správne a v súlade so zákonom odmietol poskytnúť exekučnú právnu ochranu nároku priznanému rozhodcovským rozsudkom, nakoľko boli splnené podmienky na zamietnutie návrhu, ktorým súdny exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 2 OSP potvrdil.

Krajský súd v Nitre dáva súdu prvého stupňa v predmetnej veci do pozornosti, že v súdnom spise sa nenachádza doklad o doručení napadnutého rozhodnutia povinnej (s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. apríla 2010, sp. zn. 1 M Cdo 12/2009). V súdnom spise sa nachádza iba doklad o doručení rozhodnutia oprávnenému a súdному exekútorovi. Naviac súd prvého stupňa predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie odvolanie oprávneného zo dňa 23. 11. 2015 na č. I. 37 - 43 v súdnom spise bez toho, aby podané odvolanie doručoval povinnej, a to s poukazom na ust. § 209a ods. 1 OSP, ktorý platí i pre exekučné konanie. Vzhľadom na vyššie uvedené bude potrebné postupovať tak, že uznesenie zo dňa 02. 11. 2015 spolu s odvolaním oprávneného zo dňa 23. 11. 2015 doručí súd prvého stupňa povinnej spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu o odvolaní oprávneného.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.